Grigore Constantinescu

Comuna

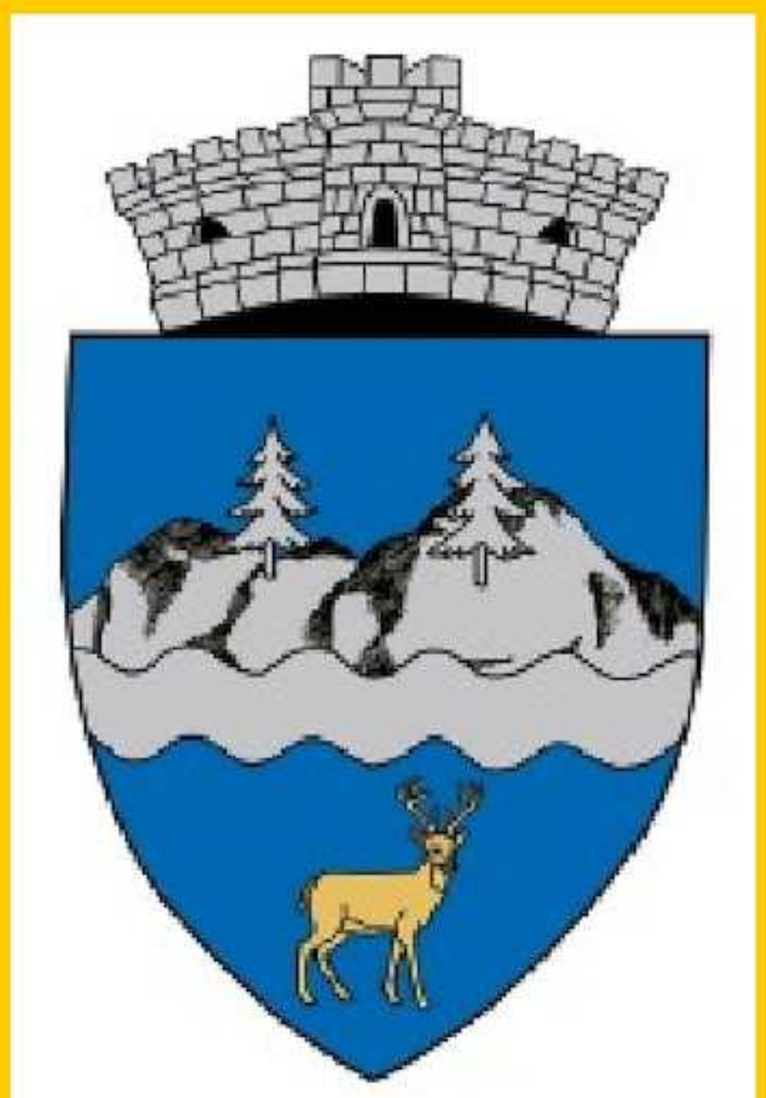

DRAGOSLAVELE

PITEŞTI MMXV

DRAGOSLAVELE

COMPONENŢĂ: Comuna este formată din două sate: **Dragoslavele**; Valea Hotarului.
DISTANŢA FAŢĂ DE REŞEDINŢA JUDEŢULUI: 73 km.
SUPRAFAŢĂ: 111,4 km^2.
POPULAŢIE: 2.613 locuitori [1.329 M + 1.284 F] (2011). Comună înfrăţită cu localitatea Cassano allo Ionio [Italia].

ATESTARE DOCUMENTARĂ:

Dragoslavele – <1482 după noiembrie 15–1495 septembrie 15> (DRH, B, ŢR, vol. I, doc. 183). Conform, însă, menţiunii lui Constantin Rădulescu-Codin inserate în «Muscelul nostru», p. 23, „satul e pomenit în actele cetăţii Braşov la 1452".

În contextul localităților componente, cea mai veche atestare documentară se consemnează în cazul satului Dragoslavele.

Așezarea este atestată documentar inițial în hrisovul emis de cancelaria domnească a voievodului Vlad Călugărul [1482-1495], prin care se poruncește schilerilor din Dragoslavele să „înapoieze covorul ce l-au luat de la un om care îl ducea judelui de Brașov".

Sit arheologic: Existenţa anterioară a unei comunităţi umane pe teritoriul actual al localităţii este atestată prin topoare de piatră datând din epoca neolitică, precum şi prin tezaurul monetar cuprinzând emisiuni din perioada 1484/1490-1601 provenind de la regii Poloniei şi Ungariei, tezaur interceptat la poalele Muntelui Piatra Caselor.

TOPONIMIE:

- **Dragoslavele** – toponim format pe baza eponimului *Dragoslav*, indicând posesiunile lui şi ale urmaşilor în aria actuală a localităţii. Potrivit tradiţiei orale, Dragoslav era originar din Haţeg şi se ocupa, împreună cu oamenii săi care se stabiliseră în zonă, de căutarea aurului în nisipul râului Dâmboviţa.

Un proces de strămutare din localitate se va consemna peste secole, locuitori originari din Dragoslavele şi Rucăr stabilindu-se în judeţul Vrancea, unde au format satele Dragosloveni şi Rucăreni. „Tradiţia locală din Dragosloveni, spune că locuitorii au venit din Dragoslavele-Muscel, pe vremea lui Matei Basarab, care i-a trimis acolo ca să lucreze la Mănăstirea Soveja zidită de el, în urma împăcării cu Vasile Lupu.". [Iorgu Iordan – Toponimia românească, p. 407].

- **Valea Hotarului** – toponim topografic compus din apelativul *vale* cu sens de „loc larg între două înălţimi; apă curgătoare" şi determinantul *hotar* ≈ „linie de demarcaţie care desparte o proprietate de alta sau o aşezare de alta". *Valea Hotarului* este „denumirea legată de hotărnicia de odinioară dintre comunele Dragoslavele şi Stoeneşti".

SPECIFIC ARHITECTURAL:

Arhitectură populară tradiţională caracteristică zonei Muscel. În localitate, se înregistrau, potrivit «Monografiei satului Dragoslavele»: „500 case şi 430 gospodării". Se menţionează că „cea mai mare parte din case erau construite din lemn. Cele mai multe au câte trei încăperi: într-o cameră, locuiesc toţi membrii familiei, în alta, se păstrează hainele cele mai bune şi se ţine mai curată, iar între ele este tinda, care mai totdeauna este puţin spaţioasă. Aproape toate casele au, în faţă, o sală. Casele de lemn cu două etaje şi cu mai mult de trei încăperi sânt 9. Clădiri construite din cărămidă sânt 10; dintre acestea, 3 sânt acoperite cu fier şi restul cu ţiglă. Acestea din urmă sânt, în mare

parte, vile situate pe malul drept al Văii Caselor şi alături de şoseaua naţională. Ele sânt locuite aproape numai în timpul verii. Pe malul drept al râului Dâmboviţa, în locul numit Podişor, este numai o vilă cu mai multe încăperi şi acoperită tot cu ţiglă. Aproape toţi locuitorii mai au, pe lângă camerele de locuit şi câte o pivniţă de zid, unde-şi păstrează d-ale hranei pentru iarnă. Din totalul de 430 gospodării înregistrate în anul 1923, 30 de locuinţe aveau numai câte o singură încăpere, 150 – două încăperi şi sală, iar 30 de locuinţe mai mult de trei încăperi. În numărul celor 30 de locuinţe cu o singură încăpere intră şi 7 bordeie locuite de rudari.".

Portul popular local se integrează ariei portului popular tradiţional din zona montană a Muscelului. Excelează, prin somptuozitate, costumul de mireasă, cu ample ornamente geometrice stilizate, realizate din fir auriu şi fluturi, care se proiectează pe fondul alb al pieselor constitutive.

În domeniul artei populare, s-au remarcat, în fazele finale ale concursurilor naţionale organizate în perioada anilor 1956–2006, creatoarele populare: Elisabeta Blădău, Maria Gagiu, Maria Răducu care au obţinut premii ori menţiuni pentru confecţionarea costumelor populare. Meşteră renumită în arta ţesutului şi a cusutului: Vasilica Cicu (n. 1921) se specializase în confecţionarea: iilor, cămăşilor bărbăteşti, fotelor, prosoapelor, şervetelor, feţelor de masă pe care le vindea în târgurile din zonă; arta aceasta a fost continuată de creatoare prestigioase din localitate: Olimpia Bosoiu, Elena Codârlă, Elena Mihailov, Elena Minciună, Victoria Predoiu.

În arta crestăturii şi sculpturii în lemn, se remarcă: Mădălina Bobaru, Nicolae Căţoiu, preot Gheorghe Cârstina, Violeta Drăgan, Sever Frigură. Pictura pe lemn, precum şi pictura pe sticlă constituie o pasiune evidentă pentru artiştii amatori: Daniela Arsulescu şi Andrei Postu. Lucrătura în piele constituie o îndeletnicire artistică pentru meşterii: Nicolae Răuţă şi Ştefan Răuţă. În realizarea măştilor tradiţionale, îşi arată măiestria Ana-Maria Cârstina şi Rafael Cârstina.

Din amplul repertoriu al folclorului coregrafic zonal, elemente de particularizare locală prezintă dansurile: Bordeiaşul, Brâul pe 6, Chindia, Ciobănaşul, Ciuleandra, Floricica, Hora mare, Hora miresii, Hora Nuţii, Mânioasa, Romanul, Sârba, Sârba a 6-a, Sârba lui 22, Ungurica.

PATRIMONIUL CULTURAL-ISTORIC:

Punct vamal încă din secolul al XV-lea, satul Dragoslavele – menţionat iniţial într-un hrisov emis de cancelaria domnească a lui Vlad Călugărul [1482-1495] – a fost constituit, potrivit „cărţii de judecată din 10 mai 1642", de către „rudarii" căutători de aur veniţi din Haţeg sau din alte zone ale Ardealului. Venitul vămii revenise exclusiv domniei până în anul 1647, când Matei Basarab a dăruit jumătate din venitul rezultat Mănăstirii Câmpulung. Clădirea vămii se particulariza prin lungimea sa considerabilă, comparativ cu construcţiile de locuit tradiţionale, dintre care reprezentative pentru arhitectura locală sunt: casa Catrinescu Paul [1848] –[▲]–, casa Ologel Maria [1880] –[▲]– ş. a.

✚Biserica «Uspenie Bogorodiţe» [Adormirea Maicii Domnului] Joseni –[▲]– „zidită din temelie de prea creştinul şi luminatul domn Io Gligorie Ghica voievod şi luminata doamnă a măriei sale, Maria, întru cinstitul hram Uspenie Bogorodiţe, ca să fie întru pomenire de veaci, şi ispravnic hagi Gheoca, mesiţa avgust 26, văleat 7169". Grigore Ghica, voievodul Ţării Româneşti, a încredinţat, în anul 1661, coordonarea executării lucrărilor de construcţie vameşului de la schela Dragoslavele, Gheoca. Ctitorii erau extrem de preocupaţi de biserica lor, încât, prin cartea domnească din 24 mai 1672, îi reproşează vameşului că n-a îngrădit biserica: „numaidecât să te apuci să o grădeşti, că apoi, numai capul tău o ştie". În forma actuală, biserica reprezintă etapa restaurării integrale efectuate, în perioada anilor 1892-1894, sub coordonarea arh. Cristofi Cerchez, la solicitarea istoricului Grigore Tocilescu. Restaurarea a constat din: desfiinţarea zidului despărţitor dintre naos şi pronaos, construirea unui cafas pentru cor, pardosirea cu lespezi de piatră, lărgirea ferestrelor, acoperirea cu tablă, construirea turnuleţelor pe cele patru contraforturi, executarea unor ornamente exterioare din zidărie: brâu, firide, medalioane. Reparaţii ulterioare se înregistrează în anii: 1938; 1954 – când, după sugestia arh. Duiliu Marcu, s-a construit un caldarâm perimetral din

piatră, la cota de 0,80 m adâncime, pentru înlăturarea igrasiei; 1960 – refacerea parţială a şarpantei acoperişului.

Biserica Domnească are un plan dreptunghiular, cu absida poligonală decroşată şi turlă-clopotniţă masivă, pe trei niveluri: parter, camera intermediară şi camera clopotelor. Icoanele vechi de pe tâmpla de zid au fost preluate de Muzeul de artă religioasă din Bucureşti, de către istoricul de artă Tzigara Samurcaş, pentru valoarea lor artistică excepţională, biserica fiind înzestrată, în schimb, cu un splendid iconostas de lemn provenit de la Biserica Sărindar din Bucureşti, ctitorită de Matei Basarab. Din vechea pictură, se conservă tablourile votive, restul registrului iconografic fiind pictat în ulei, în stil neobizantin, în 1929-1930, de către Ion Dogărescu, originar din Rucăr, şi Ion Fleşaru din Câmpulung-Muscel. Au fost repictate opt icoane de pe iconostas, două din pronaos, precum şi cinci medalioane în exterior. În patrimoniul bisericii, se află obiecte ritualice dăruite de ctitori: potir, discos, steluţă [1662], cruci în ramă de argint cu scenele: „Botezul Domnului" şi „Răstignirea Domnului" donate de regele Carol I, în 1891, când a vizitat biserica, precum şi cărţi ritualice: Îndreptarea legii [1652], Apostol [1743], Evhologhion [1743], Penticostar [1743], Antologhion [1746], Triodion [1747], Octoih [1786], Psaltire [1816], Liturghier [1840]; icoane pictate pe lemn în sec. XIX, epitaf [1899], portretul pictat în ulei pe pânză al voievodului Grigore Ghica [1942] ş.a. În cursul Primului Război Mondial, a fost transformată în lagăr pentru prizonierii români de către trupele germane de ocupaţie, care au confiscat cele două clopote, au ars arhiva, cărţi de cult, pomelnicul vechi al bisericii.

✚Biserica «Înălţarea Domnului» Suseni –[▲]– ctitorită, în anul 1745, de către Hristea – „vameş pentru partea domnească" şi Sterie – „vameş pentru partea hărăzită, de Matei Basarab, Mănăstirii „Negru Vodă" din Câmpulung", care „au împărţit pe jumătate cheltuiala". Pomelnicul zugrăvit în proscomidiar menţionează numele principalilor ctitori: „Hristea, Alexandra, Ilie, Duca, Despa, Chirca, Sterie, Maria, Mihalcea, Iane, Dimitrie, Xanta, Anastase erei, Constantin". Biserica a fost modificată radical prin: înălţarea zidurilor, adăugarea pridvorului şi a arcadelor laterale, în anii 1880-1881, cu cheltuiala pr. Ion Arsulescu, Ion Tătaru, Ion Alexandroiu şi Alexandru Besoiu. De plan trilobat cu abside poligonale în exterior şi semicirculare în interior şi pridvor închis, biserica a fost pictată în tempera (interior) şi frescă (exterior) în anul 1881, de săteanul zugrav Gheorghe popa Coman Arsu – Gheorghe Arsulescu, pictura acestuia fiind restaurată în 1969. Paramentul este decorat, în partea superioară, printr-un brâu cu profil modern. În cursul Primului Război Mondial, biserica a fost utilizată ca lagăr pentru prizonierii români de către ocupanţii germani. Preotul cărturar Ioan Răuţescu, paroh al Susenilor, restaurează biserica, reface mobilierul, procură obiectele de cult necesare oficierii slujbelor religioase, inclusiv cele două clopote, cu aportul financiar substanţial al lui Mihail Catrinu. În 1969, biserica este reparată prin stăruinţa pr. Aurelian Derioiu. În patrimoniul bisericii, se află cărţi ritualice: Apostol [1682], Liturghier [1747], Liturghier [1797], Ceaslov [1806], Chiriacodromion [1811], Liturghier [1817], Tipic [1851], Apostol [1856], Triod [1856], Penticostar [1856], Evanghelie [1856], Mineie [1862] şi icoane pe lemn din sec. XIX pictate de zugravul Arsulescu, epitaf [1880] ş. a.

✚Biserica de lemn «Sf. Gheorghe» a schitului Dragoslavele – [▲]– strămutată din Borşa-Maramureş, iniţial, la Liceul militar din Predeal, şi, ulterior, în 1949, pe amplasamentul actual, lângă reşedinţa estivală patriarhală, prin grija patriarhului României, Justinian Marina. Caracteristică, prin structură, bisericilor de lemn din zona Maramureşului – unde fusese construită la sfârşitul secolului al XVII-lea, biserica prezintă un plan rectangular, cu absidă poligonală decroşată şi pridvor dezvoltat pe latura sudică, precum şi un antepridvor prevăzut cu doi stâlpi frontali, dispus în faţa intrării principale. În forma originară, construcţia nu avea antepridvor şi soclu supraînălţat – element constructiv condiţionat de amplasarea monumentului în declivitatea terenului. Deasupra pronaosului, se află o impunătoare turlă de secţiune patrulateră, învelită cu şindrilă şi surmontată de un foişor cu balustradă şi arcade traforate, acoperişul de forma unui coif fleşă piramidal, având baza pătrată evazată. Decoraţia în lemn este concentrată la ancadramentul accesului principal (torsadă, rozete, pomul vieţii), la balustrada foişorului turlei (traforuri) şi la pridvor (crestături pe contrafise). Pictura în tempera fără liant, executată pe un suport subţire de var

stins, aplicat pe lemn sau pe fâşii de pânză maruflată, la interstiţiile bârnelor, acoperă, în interior, întreaga suprafaţă a pereţilor şi a bolţii. Pictura este de factură naivă, fiind marcată de un grafism accentuat.

✝Cruci de piatră: **Dragoslavele**: 1632/1654 –[▲]– încastrată în peretele casei D. Arsu; 1642 –[▲]– în centrul satului; 1664-1665 [7173] –[▲]– încastrată în zidul de incintă al Bisericii Suseni; 1675 [7183] mai 20 –[▲]– pe Dealul Naca; 1692 [7200] martie 6 –[▲]– încastrată în zidul gospodăriei Dima; 1716 [7224] aprilie 25 –[▲]– la extremitatea satului spre Rucăr; 1719-1720 [7228] –[▲]–; 1723-1724 [7232] –[▲]– în cimitirul Bisericii Joseni; 1723 –[▲]– în Valea Năcii. Dintre numeroasele cruci de piatră, se detaşează, prin importanţa ei excepţională, Crucea lui Matei Basarab [1642] amplasată în centrul satului, apreciată, de către istorici, ca document domnesc, întrucât prevedea, în esenţă, „slobozenia din rumânie a dragoslovenilor".

Monumente eroi: **Dragoslavele** [1916-1918]; autor: Frederic Stork (1925) –[▲]– lângă Primăria Dragoslavele. „Construit din piatră de Albeşti, monumentul este format dintr-o prismă dreptunghiulară, sprijinită pe un postament dreptunghiular, având în terminaţie un vultur de bronz cu aripile strânse. Întreg monumentul are înălţimea de 4,50 m. Pe faţada principală a monumentului, este săpată următoarea inscripţie: «În amintirea luptătorilor din Dragoslavele morţi în războiul pentru întregirea neamului 1916-1918. Comuna recunoscătoare fiilor ei». Pe cele patru faţade, sânt înscrise numele a 94 de militari din localitate căzuţi la datorie pe câmpurile de luptă". [Colonel dr. Florian Tucă, Mircea Cociu – *Monumente ale anilor de luptă şi jertfă*, Bucureşti, 1983, p. 183].

Placă comemorativă [1941-1945].

Cimitirele eroilor din Primul Război Mondial [1916] –[▲]– cu morminte ale ostaşilor români, dar şi ale ostaşilor din armata invadatoare căzuţi în luptele din zonă:

I- Cimitirul de la intrarea în Dragoslavele dinspre Muntele Mateiaş, în dreapta şoselei Câmpulung-Braşov, a fost amenajat în cursul anilor 1916-1917 şi reamenajat, în perioada anilor 1929-1931, de către Societatea «Cultul eroilor», pe o suprafaţă de 792 mp, în care sunt înhumate, în morminte individuale sau comune, osemintele a 1.197 eroi de diverse naţionalităţi: 326 români (196 identificaţi, 130 neidentificaţi), 196 germani (186 identificaţi, 10 neidentificaţi) şi 39 austrieci (38 identificaţi, 1 neidentificat), precum şi cei 636 militari neidentificaţi prin nume ori naţionalitate ale căror oseminte au fost depuse în criptă.

II- Cimitirul eroilor germani amenajat de către armata de ocupaţie în anul 1916, la est de Biserica Joseni, pe o suprafaţă de 750 mp, unde sunt îngropaţi, în morminte individuale sau comune marcate prin cruci de beton, 239 ostaşi germani din Regimentul 252 infanterie prusac. Cimitirul este delimitat prin împrejmuire masivă din piatră, cu acces pe o poartă monumentală.

În cursul luptelor pentru apărarea unității și independenței naționale a României, au căzut eroic la datorie 129 locuitori ai comunei Dragoslavele, numărul eroilor menționați nominal în monumentalul volum «Argeș. Cartea eroilor» fiind raportat la evenimente de importanță fundamentală în istoria neamului românesc: Războiul de independență [2], Primul război mondial [93], Al doilea război mondial [34].

⚔Momente de istorie locală

În cursul Primului război mondial , localitatea a fost un „câmp de luptă încadrat în ampla operație de apărare din perimetrul Bran-Rucăr-Câmpulung, la care au participat și localnici care făceau parte din Regimentul 30 Dorobanți Muscel".

❖ MEMENTO:

ŞCOALA PRIMARĂ –[▲]– Construcţie etajată, monumentală, sub raport arhitectural, pentru mediul rural în perioada edificării sale [1886], Şcoala primară Dragoslavele prezintă inscripţionate, pe faţada principală, citate din C. A. Rosetti [1816-1885], cu semnificaţii instructiv-educative: „Voieşte şi vei putea !", „Luminează-te şi vei fi !". Prin înfiinţarea, în 1892, a şcolii de fete care va funcţiona în acelaşi local, şcoala devine mixtă; instituţia a fost dotată cu bibliotecă şcolară, în inventarul căreia, se vor afla, în 1916, 342 de volume

distruse, din păcate, de ocupanţi, fondul de carte fiind refăcut, însă, în perioada interbelică. Curtea şi grădina şcolară, în suprafaţă de 16000 mp, vor fi plantate cu pomi fructiferi, în 1903, dar şi cu puieţi de brad şi frasin, în 1932, prin grija învăţătorilor – majoritatea acestora originari din Dragoslavele.

REŞEDINŢA PATRIARHALĂ –[▲]– a fost construită în stilul arhitecturii tradiţionale zonale, post 1925, conform proiectului arh. D. Ionescu-Berechet; concepută ca reşedinţă estivală pentru patriarhii României, din iniţiativa şi cu contribuţia financiară a preoţimii muscelene, clădirea a fost dăruită patriarhului în funcţie, Miron Cristea, în anul 1929. În anul 1949, patriarhul Justinian Marina întemeiază aşezământul monahal, în jurul bisericii de lemn transferate din Borşa-Maramureş. Reşedinţa patriarhală a fost, însă, transformată în „lagăr de concentrare" pentru episcopii greco-catolici: Aftenie Vasile, Bălan Ioan, Frenţiu Valeriu-Traian, Hossu Iuliu, Rusu Alexandru, Suciu Ioan, arestaţi la 28 octombrie 1948, fiindcă s-au opus suprimării religiei lor de către autorităţile comuniste. În cursul iernii 1949-1950, „au suferit, în vilă, de foame şi de frig, dar, mai ales de lipsa libertăţii de exprimare a crezului lor religios", Memoriul de protest de la Dragoslavele redactat de episcopi către guvernul Petru Groza fiind respins de regimul totalitar. Amenajarea peisagistică de pe o suprafaţă de circa 2,5 ha este corelată complexului de clădiri din ansamblul arhitectural.

IN MEMORIAM

✪ **APOSTOL ION** [1911-1995] – preot, profesor, sociolog, publicist, deţinut politic. Profesor la Liceul „Marele Voievod Mihai" Bucureşti [1943-1946], Gimnaziul unic Rucăr [1946-1948]. Preot în Arhiepiscopia Aradului şi Hunedoarei [1955-1992], Dragoslavele [1992-1995]. Preşedintele Obştii moşnenilor din Dragoslavele [1946-1948]. Colaborator la: „Revista Fundaţiei Regale" [1942], „Sociologia românească" [1943], „Glasul Bisericii", cu studii sociologice referitoare la Transnistria, creaţii literare, memorialistică.

✪ **COTOLAN CALIN** [1925-1974] – profesor, avocat. Profesor de muzică la Rucăr [1948-1965]; avocat la baroul din Câmpulung-Muscel [1955-1960]; dirijorul corului din Rucăr [1948-1965]. Opera: «Sus pe deal răsare luna» [1955], «Cântecul plutaşului» [1957], «Cântăm viaţa nouă» [1963]. Compoziţii proprii: «30 Decembrie» [1949], «Cântec de muncă» [1950], «Cântec pentru pace» [1951], «Cântecul patriei» [1963], «Balada codrilor întineriţi» [1964].

✪ **RĂUŢESCU IOAN** [1892-1974] – preot cărturar; paleograf, folclorist, traducător, remarcabil documentarist şi monografist excepţional; preot ortodox în Suseni-Dragoslavele [1914-1968]. Opera: «Colinde» [1919], «Dragoslavele. Trecutul comunei...» [1923], în colaborare; «Oaia pierdută» [1927]; «Mânăstirea Aninoasa din judeţul Muscel» [1933]; «Topoloveni. Monografie istorică» [1939]; «Câmpulung Muscel – monografie istorică» [1943, reeditare-1997]; studii: «Schitul Nămăeşti», GB, nr. 8-9/1957; «Bisericile din Rucăr», GB, nr. 9-10/1961; «Ştiri documentare privitoare la biserica din Schitu Goleşti (Muscel)», GB, nr. 9-10/1962; «Bisericile din Boteni-Muscel şi slujitorii lor», GB, nr. 9-10/1964; «Catagrafia fostului judeţ Muscel, făcută în anul 1840 din porunca mitropolitului Neofit», GB, nr. 9-10/1965 – opera sa fiind concepută pe baza unui inedit material documentar. Colaborator la publicaţiile: „Biserica Ortodoxă Română", „Glasul ţării", „Muscelul nostru", „Piatra Craiului", „Prietenul nostru"; fondator al revistei „Foaie pentru luminarea poporului" [1926].

✪ **SAVU CONSTANTIN** [1915-?] – preot ortodox martir, profesor de istorie la Şcoala de cântăreţi bisericeşti din Câmpulung-Muscel; arestat [1941]; rearestat [1950], închis în lagărul de muncă forţată Capu Midia de la Canalul Dunăre-Marea Neagră; exterminat în Închisoarea Piteşti.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

Grigore Constantinescu– *Argeșul monumental – enciclopedie patrimonială*, Pitești, 2011, p. [543-546] – 236-237; Idem– *Bisericile de lemn din judeţul Argeş – monumente de arhitectură*, www.google.ro, calameo.1227548

Constantin Rădulescu-Codin, Ioan Răuţescu– *Dragoslavele. trecutul comunei...*, Câmpulung, 1923, 432 pag.; Ioan Răuţescu– *Dragoslavele. Trecutul satului. Descrierea*

fizică. Populaţiunea. Instituţii locale. Regiunea Dragoslavele (Luptele din 1916...), Câmpulung, 1937, 553 pag.; http://judete.biz/localitati-arges/; Ion Popescu-Argeşel – *Judeţul Argeş*.

–[▲]– Monument istoric şi de artă

73
Dragoslavele
E574
Valea Hotarului
725
Rucar
1407
Ghimbav
1888
Sf. Ilie
1434
Vîrfoapele
M U N Ț I I
L E A O T A
Albescu
1756
Dragoslavele
E572
39
III
Valea Hotarului
1615
Făgețelu
2133
Leaota
1239

PRIMĂRIA COMUNEI DRAGOSLAVELE.

DRAGOSLAVELE – CADRUL NATURAL

BISERICA JOSENI.

BISERICA DE LEMN DRAGOSLAVELE.

REŞEDINŢA PATRIARHALĂ.

ȘCOALA DRAGOSLAVELE.

CIMITIRUL EROILOR.

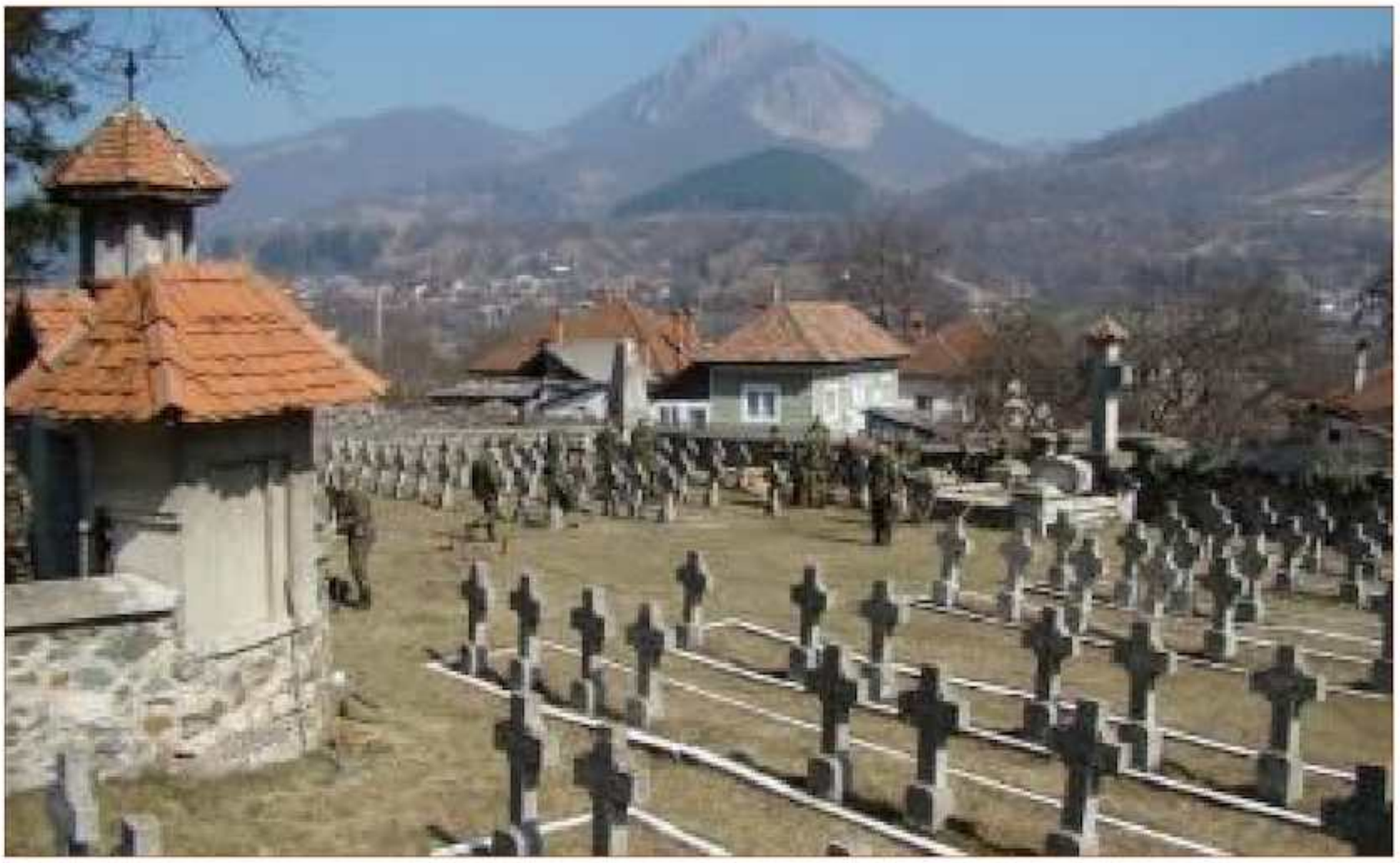

Fot. Fr. Duschek, editor. reproductiune interdisă.

Țărancie din Dragoslave Jud. Muscel.

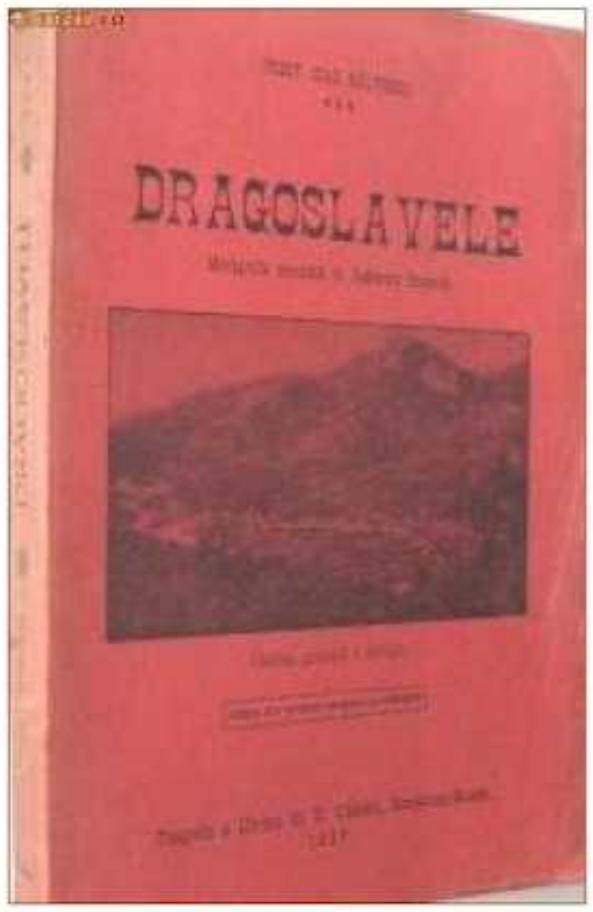

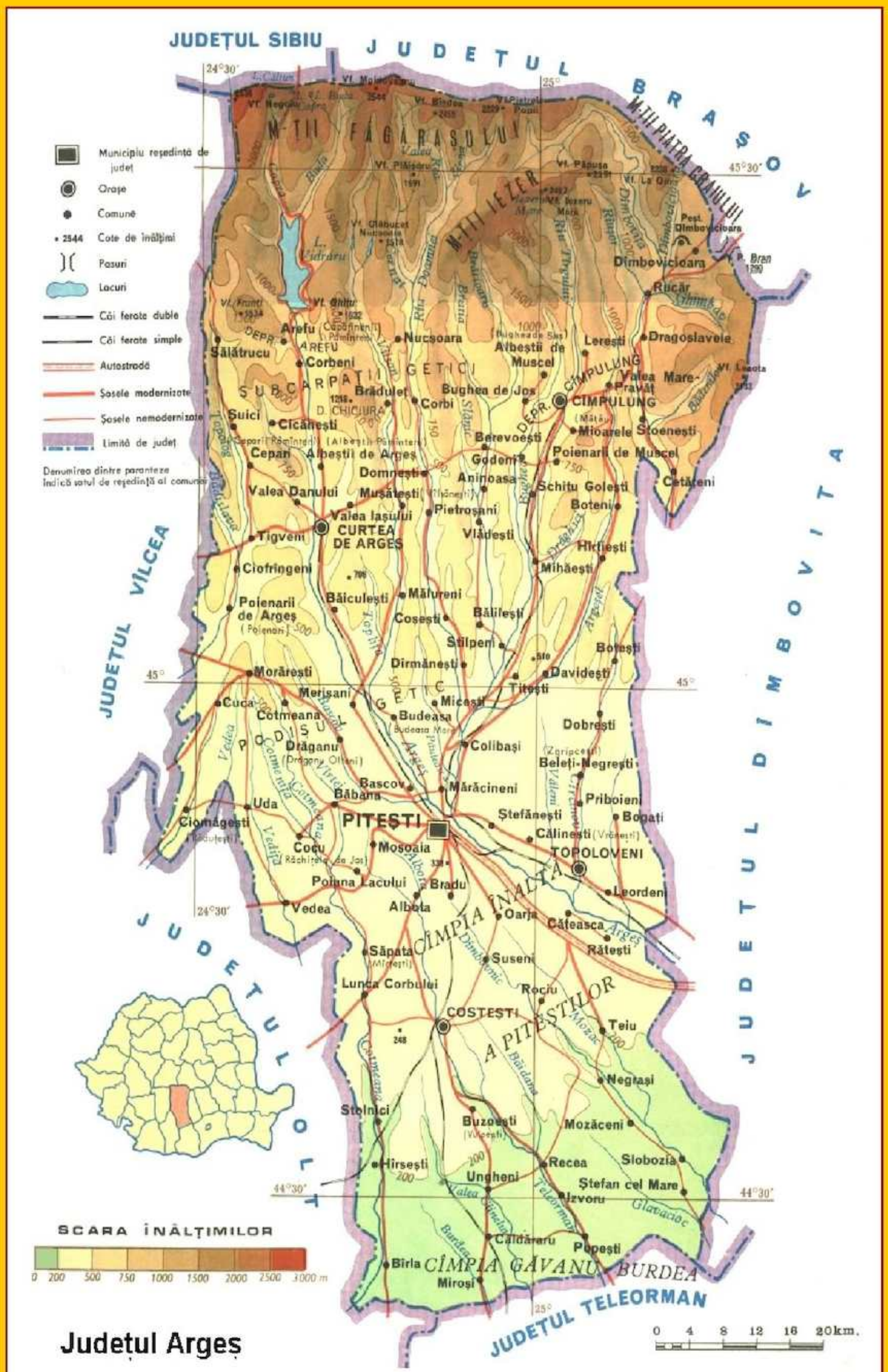

Județul Argeș